

॥३७॥ पुण्यमपिकेषांचिन्त्राणायेत्याह गोप्रदानेनेति कृकलासत्वंसरठत्वं ॥३८॥ प्रीतिदायं देवेर्दत्तं चरं सख्यापसत्रफलं नामवानित्यर्थः ॥३९॥ नंदेवात्प्रत्याहृतमपि नु भजसंश्रयादेवेत्यर्थः ॥४०॥
किंदैव बलाच्छापमुत्सृजंते कर्मणानपितु कर्मणो बोत्सृजंते न तु देवबलादित्यर्थः ॥४१॥ पापं पापिनं प्रति सर्वेष्वर्थोदिकं गुणजातं लोके प्राप्य उपेत्यापितं उत्सृजंते इति योजना तथा च भाषा कः
देवेन दत्तं कर्मणानाशितमिति एतदेव स्पष्टयति लोभेति ॥४२॥ देवस्य कर्मधीनत्वमाह द्वाभ्यां यथेति ॥४३॥ ४४॥ कर्महीनः पाकरत्यादावप्रवृत्तः स निहितं पातालस्थं निधिं नित्ययुक्तः अंजनानादि
साधनोद्युक्तः ॥४५॥ व्यवहृत्पुणः स्वभावस्य तं रिक्तं व्ययगतमिति पाठेऽपि स एवार्थः निधनत्वान्नरेत्युक्तमपि साधुं कर्मणा सदाचरणानि मितेन श्रद्धेकप्रियादेवाः संश्रयंते स्वस्वभागार्थमुप
अज्ञानाद्ब्राम्हणं हत्वा स्पृष्टो बालवधेन च ॥ वैशंपायन विप्रर्षिः किंदैवेन नवारितः ॥३७॥ गोप्रदानेन मिथ्या च ब्राम्हणेभ्यो महामखे ॥ पुरानृगश्वराजर्षिः कृकला
सत्त्वमागतः ॥३८॥ धुंधुमारश्वराजर्षिः सत्रेष्वेव जरां गतः ॥ प्रीतिदायं परित्यज्य सख्यापसगिरिब्रजे ॥३९॥ पांडवानां हतं राज्यं धार्तराष्ट्रेर्महाबलेः ॥ पुनः प्रत्या
हृतं चैव नंदेवाद्भुजसंश्रयात् ॥४०॥ तपो नियमसंयुक्ता मुनयः संशितव्रताः ॥ किंते देवबलाच्छापमुत्सृजंते न कर्मणा ॥४१॥ पापमुत्सृजंते लोके सर्वप्राप्य
सुदुर्लभं ॥ लोभमोहसमुपपन्नं नंदेवांश्चायते नरं ॥४२॥ यथाग्निः पवनोद्भूतः स सूर्योऽपि महान् भवेत् ॥ तथा कर्मसमायुक्तं देवं साधुविवर्धते ॥४३॥ यथा
तेलक्षयादीपः प्रहासमुपगच्छति ॥ तथा कर्मक्षयाद्देवं प्रहासमुपगच्छति ॥४४॥ विपुलमपि धनौघं प्राप्य भोगान्स्त्रियो वा पुरुष इह न शक्तः कर्महीनो
हि भोक्तुं ॥ स निहितमपि चार्थं देवतैरक्ष्यमाणं पुरुष इह महात्मा प्राप्नुते नित्ययुक्तः ॥४५॥ व्ययगुणमपि साधुं कर्मणा संश्रयंते भवति मनुजलोको देवलो
को विशिष्टः ॥ बहुतरसममृध्यामानुषाणां गृहाणि पितृवनं भवनाभट्टयते चामराणां ॥४६॥ न च फलति विकर्मा जीवलोके न देवं व्यपनयति विमार्गं
नास्ति देवप्रभुत्वं ॥ गुरुमिव कृतमग्र्यं कर्म संयाति देवं नयति पुरुषकारः संचितस्तत्र तत्र ॥४७॥ एतत्ते सर्वमारब्धातं मया वै मुनिसत्तम ॥ फलं पुरुष

जीवंतीत्यर्थः ततश्च श्रेष्ठैः फलैरेतं योजयंतीत्याह भवतीति विशिष्टत्वमेवाह बद्धिति समृद्ध्या उपेतं गृहाणि गृहं बहुत्वमार्थं पितृवनं भवना
भं समज्ञानगृह तुल्यं अमराणां अमरैः ॥४६॥ विकर्मा कर्महीनः न च फलति फलं नृस्यादिकं न प्राप्नोति नापिकेवलं देवं विमार्गगांमिनं नरं व्यपनयति विमार्गादन्यत्र नयति अतएव देवप्रभु
त्वं नास्ति किंतु देवं कर्तृकर्म संयाति पुरुषकारमनुसरति गुरुं शिष्य इवेत्यर्थः अतएव पुरुषकारो यत्र यत्र विषये संचितः सम्यगनुष्ठितस्तत्र तत्र देवं नयति आविर्भावयति पुरुषकारेण
सिद्धेर्लोको देवानुकूल्यादितस्मिद्धमिति वदतीत्यर्थः गुरुमित्यत्र अनुपहतमर्शनं कामकारेण देवमिति पाठे कामकारेण इच्छया यत्र पुरुषकारः संचितस्तत्रैवं देवं अर्शनमनुपहृतं चेति
नयति ज्ञापयतीत्यर्थः ॥४७॥ संहृश्य सम्यक् योगजदृष्ट्याऽनुभूय ॥४८॥